

2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w dokonanej przez Komisję ocenie szkody i związku przyczynowego w odniesieniu do zastosowanej metody i procedury oraz wykorzystanych danych, a także naruszenia art. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) ⁽²⁾.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 1 ust. 2 i art. 5 ust. 2 rozporządzenia podstawowego z uwagi na nieprawidłową definicję produktu objętego postępowaniem.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 2 ust. 1 i art. 3 rozporządzenia podstawowego jak też oczywistego błędu w ocenie co do zakresu produktu objętego postępowaniem jak również oceny przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie dla celów analizy szkody i związku przyczynowego (kod CN 7610 90 90).
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego z uwagi na to, że Komisja dokonała niewłaściwego wyboru „odpowiedniego reprezentatywnego” kraju.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego w zakresie statusu prawnego sprawozdania, w którym Komisja stwierdziła istnienie znaczących zakłóceń rynku w określonym państwie lub w określonym sektorze tego państwa. Skarżąca twierdzi, że doszło do naruszenia rozporządzenia nr 1/1958 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej ⁽³⁾ oraz jej praw podstawowych ze względu na to, iż nie otrzymała ona tego sprawozdania sporządzonego w języku włoskim.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021 L 109, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2016 L 176, s. 21.

⁽³⁾ Dz.U. 17 z 6.10.1958, s. 385/58.

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2021 r. – EWC Academy / Komisja

(Sprawa T-330/21)

(2021/C 320/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: EWC Academy GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwältin H. Däubler Gmelin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności i uchylenie decyzji Komisji Europejskiej – Dyrekcji Generalnej ds. Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Włączenia Społecznego (EMPL) z dnia 14 kwietnia 2021 r. w sprawie odrzucenia wniosku, EMPL. B.2/AP/ab; sygn. akt Ares (2021);
- zobowiązanie Komisji do wydania zgodnej z prawem decyzji o przyznaniu pomocy;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zaskarżona decyzja Komisji z dnia 14 kwietnia 2021 r. w sprawie odrzucenia wniosku nie uwzględnia znaczenia art. 197 ust. 2 lit. c) rozporządzenia finansowego UE ⁽¹⁾ w związku z zaproszeniem do składania wniosków VP/2020/008 i w sposób prawnie niedopuszczalny stosuje ten przepis do europejskich rad zakładowych. Wymóg przedstawienia przez składające wniosek europejskie rady zakładowe własnego budżetu lub bilansu rocznego i rachunku

bankowego jako dowodu stabilności i zdolności finansowej z góry wykluczyłyby zdecydowaną większość europejskich rad zakładowych, którym przepisy krajowe transponujące dyrektywę 2009/38/WE⁽²⁾ nie przyznają osobowości prawnej. Narusza to zasadę równego traktowania i niedyskryminacji i zarazem diametralnie sprzeciwia się celowi programu wsparcia.

2. Ponieważ ograniczenie kręgu osób uprawnionych do składania wniosków nie jest wymienione w zaproszeniu do składania wniosków, a zaproszenie to jest nawet wyraźnie i bez ograniczeń skierowane m.in. do europejskich rad zakładowych Zjednoczonego Królestwa, ograniczenie to naruszałoby dodatkowo podstawową unijną zasadę przejrzystości.
3. Wykładnia przedstawiona w decyzji o odrzuceniu i jej zastosowanie do europejskich rad zakładowych prowadziłyby ponadto do niedopuszczalnego preferencyjnego traktowania przedsiębiorstw, które jako partnerzy społeczni zostały zasadniczo wezwane w zaproszeniu VP/2020/008 do przedstawienia odpowiednich projektów wsparcia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2009/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie ustanowienia europejskiej rady zakładowej lub trybu informowania pracowników i konsultowania się z nimi w przedsiębiorstwach lub w grupach przedsiębiorstw o zasięgu wspólnotowym (Dz.U. 2009, L 122, s. 28).

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2021 r. – mBank / EUIPO – European Merchant Bank (EMBank European Merchant Bank)

(Sprawa T-331/21)

(2021/C 320/51)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: mBank S.A. (Warszawa, Polska) (przedstawiciele: adwokaci E. Skrzydło-Tefelska i K. Gajek)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: European Merchant Bank UAB (Wilno, Litwa)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy EMBANK European Merchant Bank – unijny znak towarowy nr 18 048 966

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 marca 2021 r. w sprawie R 1845/2020-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.